

Dr. NAGY SÁNDOR

A magyar nép kialakulásának története (16.rész)

XVIII. A HÓDÍTÓ MAGYARSÁG

Azt a népet nevezem így, amelyik az Úrnak 896. esztendejében Árpád fejedelmének vezérlete alatt meghódította és népileg is megszállta a Kárpát-medencének nevezett földet, amelyből később Magyarország lett. Az egykori külföldi írók nem magyarnak, hanem szkíthának, hunnak vagy turknak hívják őket. A magyar hagyomány emleget szittyia ősokeket, bizonyára nem alap nélkül, mert e néven említi őket **II. Szilveszter** római pápa is, aki Szent Istvánnak a koronát küldte. **III. Ottó** német császárt dicsőítő iratában ezt mondta: „Mienk, mienk a római birodalom. Erőt ad gyümölcshozó Itália, katonát adó Gallia és Germánia s nem hiányzik nálunk a szkíthák hatalmas királya sem.” A szkíthák alatt pedig azt a népet értette, amelyik nép első királyának, **Szent Istvánnak** a koronát ő adta. Ki volt ez a **II. Szilveszter**? Dél-Franciaországban, Aurillacban született egy szegény családban, **Gerbert** néven, és a világ legnagyobb urának, a nyugat-római császárnak lett a legbensőbb tanácsadója és barátja. Ezt a karriert csak belső értékével tudta tehát elérni. Az van róla feljegyezve, hogy korának legműveltebb és legeszesebb embere volt. Nemcsak a teológiai tudományban, a szónoklás művészetében tűnt ki, hanem a matematikai és a csillagászati tudományokban is.

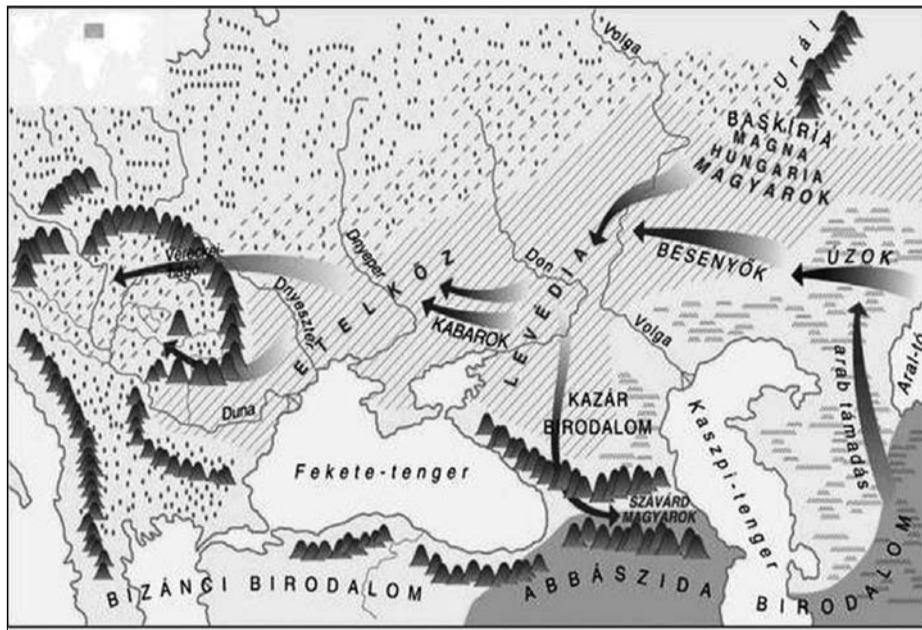
Ezért tette császári barátja először ravennai érsekké, majd római pápává. Ha tehát ő a hódító magyar népet, vagyis Árpád katoná népét *szkíthának*, *szittyának* nevezte, akkor az is volt, mert nemcsak az ő nagy tudása állapította meg ezt, hanem ott voltak a pápai udvar annálistái, történetírói, akik annak a népnek egész múltját kikutatták, mielőtt a pápa uralkodójuknak koronát küldött volna. Ez úgy-e egészen természetes és ész-

szerű feltevés? Igen ám, de az a korona, amelyet **II. Szilveszter** küldött **Szent Istvánnak**, később össze lett forrasztva, ötvözve azzal a koronával, amelyet 1075-ben **I. Géza** királyunk **Dukász Mihály** kelet-római császártól kapott. Ezen pedig Géza szép szakállas alakja mellett görög betűkkel ez a felírás olvasható: „*Geobitz despota pistos králes turkis*”. Ennek magyar fordítása az, hogy „*Géza úr hívő királya a turkoknak.*”

Íme, a hódító magyaroknak a másik neve a turk, vagyis török, mégpedig a Szent Koronának tanúbizonysága szerint. Mennyire megbízható ez a tanúságtétel? Legalább annyira, mint a római pápáé, **II. Szilveszteré**, mert a konstantinápolyi császári udvarban legalábbis olyan jól ismerték a magyarok hovatarozását, mint Rómában, sőt talán még jobban. Az ismeretség legalábbis ott régebbi keletű volt. Majd alább bővebben foglalkozom **Bíborbanszületett Konstantin** kelet-római császár-

nak „*A birodalom kormányzása*” című könyvével, amelyben Árpád népét ő is turknak, töröknek nevezi. Itt ellenérvül felvethető, hogy a császár a koronát nem **Géza** magyar királynak, hanem egy **Geobitz** nevű török királynak küldte.

Tényleg, Géza nevével valami szándékosság történt, mégpedig az, hogy nevét görög nyelvre fordították le. Ezt a görögök és a rómaiak megszokták tenni, ha lehetett. Géza nevében tudniillik két olyan szótag van, amelyeknek külön-külön a görög nyelvben jelentésük van. Az első szótag a „*gé*” görögül is „*gé*”, magyarul földet jelent. Pld. *geológia* magyarul annyi, mint földtan, geometria magyarul földmérés. A második szótag „*za*” a

A magyar törzsek vándorlásának állomásai: Magna Hungaria, Levédia, Etelköz, Kárpát-medence

görög nyelvben életet jelent, pld. a görögök főistenének a neve, Zaos vagy Zeus, magyarul *élőt* jelent. De mégsem az isten nevét ragasztották Géza nevének első szótagjához, hanem egy másik görög szót, amelynek a jelentése ugyancsak „*élő*”, ez pedig a „*bios*” szó. Így lett **Géza** neve **Gebios**, vagyis röviden **Geobitz**, a császártól adott koronára ráötvözve. Lehet, hogy ez a név a görögöknél használatban is volt. Mindenesetre nem tévedés a koronán a szóban forgó felirat, mert, ha Géza tényleg nem a turkok királya lett volna, akkor a neki küldött koronát feliratának helyesbítése végett visszaküldötte volna és nem ötvöztette volna össze Szent István koronájával. (Az „*össze-ötvözés*” elméletét azóta már több kutató is cáfolta. A Szerk.) De itt arra is kell gondolnunk, hogy a korona felírását maga a bizánci császár is ellenőrizte, mert hisz úgy az ő, mint a fia, a trónörökös képe is rajta volt a koronán. De van egy harmadik, szintén teljesen hitelt érdemlő forrás, amelyik a

honfoglaló magyar népet hunnak nevezi. Ez pedig nem más, mint akinek komoly képzettségéről már írtam, név szerint **Kézai Simon**, **Kun László** királyunk kedvelt udvari papja, aki az első egyetemes magyar történetet írta meg és hagyta reánk.

Van egy negyedik megbízható tanú is, aki a honfoglaló magyarokat hunoknak nevezte, **Viterbrói Gottfried**, aki „*A századok emlékezete*” című művében 1185-ben ezeket írta a hódító magyarokról: „*Olvassuk, hogy két Hungaria van, az egyik Ázsia és Európa határán, a meotiszi mocsaraknál és egy egészen új Pannóniában, amelyet némelyek Újmagyarországnak neveznek. A magyarokat hunoknak is nevezik (Ungari etiam huni sunt appellati)*”

Magyarország Hungária neve és a magyar nép hungarus neve tehát a hunok nevéből ered, nem pedig az onogurokéből, amint azt **Hóman Bálint** egyetemi tanár úr kitalálta, de csak azért, hogy

összeboronálhassa őket az erdőbújó vogulokkal. Végül egy újabb történetíró idézek, aki még a kínai forrásokat is feldolgozta, hogy a hunokról igaz képet alkothasson. Deguignes francia történész ez, aki a „*A hunok általános története*” (*Histoire generale de Huns.*) címen igen értékes munkát írt az ázsiai füves pusztákon feltűnt más lovasnépekről is. Pld. az egyik fejezetében a turkokról írva ezt mondja: „*Ezek a turkok a hunok, akik hosszú időn át összeköttetésben voltak a perzsákkal és a Sasanidák (perzsa uralkodó család) alatt meghódították Perzsiát és Indiát is.*”

Ezek a hunok, vagy turkok a pártusok voltak, akik a Kaspi-tenger keleti sarka körül laktak s annakidején, többször tönkrevették a római légiókat, úgyszintén ők semmisítették meg **II. Círus** perzsa király hatalmas hadseregét is. Ezek testvérnépe volt a méd nép, amelytől én a megyeri, vagy magyari törzset származtatom, amely a honfoglalók nyolc törzsének vezető törzse volt. Időrendben először szkítháknak nevezték azokat a lovas nomád népeket, amelyek az erdélyi hegyektől keletre a Volgáig, a Fekete-tenger feletti nagy és termékeny síkságon laktak.

Herodotos (Kr. e. 484-425) – a történetírás atyja bőven foglalkozik velük. Túllépném az okosság határát, ha részletesen ismertetném róluk Herodotos értevéseit. Elég ennyi: ők voltak az óvilág repülő hadosztályai, mert az akkori idők leggyorsabb járművét, a lovat tették meg közlekedési eszközüké. Tehát az akkori gyalognépekkel szemben határozottan előnyben voltak. Ez magyarázza meg hirtelen keletkezett óriási birodalmait. **A szkíthák idejében még ismeretlen volt a hun név. Mikor a hunok híressé váltak, a nevük is hamar elterjedt, de azért a szkíthá név sem ment ki egészen a divatból. Mikor pedig a turkok, vagy törökök népe lett híressé, Kr. u. 552-ben, minden újat feszítő és lovon nyargalászó ázsiai népet turknak neveztek. De minden néptörzs megtartotta belső használatra a maga igazi nevét. A szkíthá, hun és török olyan összesítő, sok népcsoportot összefoglaló név lett, mint napjainkban a germán, a szláv, vagy a román név.**

Az avarok, magyarok, besenyők, kunok, úzok, médek, pártusok, bolgárok mind ahhoz a nagy népcsaládnak tartoztak, amelyet időrendben szkíthának, hunnak vagy turknak neveztek, de megvolt és megmaradt a külön nemzeti nevük is. Ezek egymás közt nyelvre éppúgy rokonok voltak, mint a germán, vagy szláv népek is. Némelyik turk nép nyelve csak tájszólásban különbözött a másiktól, de voltak közöttük lényeges eltérések is, mert néha a szkíthák közé még germán törzsek is csatlakoztak. Az avarok nyelvére pld. fel van jegyezve Malalasnál, az egykorú bizánci történetírónál, hogy nyelvük teljesen egyezett a hunok nyelvével, mert a bizánci császári udvarban az avar követek szóbeli előterjesztéseit ugyanazok a tolmácsok fordították görögre, akik azelőtt Atilla hunjainak beszédét is tolmácsolták. E tekintetben a legfontosabb tény az, hogy a hunok, avarok és magyarok régi személynevei mind a török nyelv segítségével értelmezhetők ki.

Vagy pld. a hun és avar sírokból előkerült ruhadíszek, függők, szíjvégek, pitykék, csattok rajzai majdnem ugyanazok, csak az avar sírok leletei gazdagabbak a hunokénál. Ezt már saját tapasztalataimból állapítom meg, mert jó párszáz avar és hun sírt ástam fel annakidején.

(folytatjuk)